

kan anvende den, men blinde kan f.eks. ikke, folk med svære hjertelidelser kan ikke, eller døvblinde, eller der kunne være grupper af udviklingshæmmede, som også kunne have brug for denne ordning, og da er kriterierne altså meget firkantede.

Det ville også være en god idé, hvis man gjorde noget ved den individuelle kørselsordning, når det handler om at komme fra landsdel til landsdel. Der er nu et samarbejde mellem amterne og en udligningsordning, hvis der ikke er vand imellem. Men hvis man skal fra København og så til, lad os bare sige Middelfart – og det er ikke et tilfælde, jeg nævner Middelfart – så bliver sagerne ganske vanskelige, medmindre man sørger for at komme på det tidspunkt, hvor personalet i Middelfart er der, så man kan komme af toget. Ellers må man jo fortsætte og så håbe, at man kan vende tilbage på et tidspunkt, hvor der er personale, så man kan komme af toget.

Der burde være en eller anden ordning, så man også kunne få hjælp til at komme fra toget og derhen, hvor man skal, og fra sit eget hjem ned til toget. Det ved jeg godt kræver et udstrakt samarbejde mellem amterne og DSB, og det er måske derfor, det ikke er nået så langt endnu, men det er i hvert fald noget, vi vil opfordre meget til at man ser på, at man får forbedret mulighederne her.

Så er der nogle afsnit om arbejdsmarkedsforhold, og der synes jeg nok, der er en tendens til, at når man snakker offentlig handicappolitik på det område, snakker man fleksjob. Der synes jeg man burde understrege, at det er altså andet og mere end fleksjob, man skal diskutere og forholde sig til, når det handler om arbejdsmarkedet.

Det offentlige ansvar gælder jo ikke bare sådan, at man skal sørge for, at de private virksomheder stiller job til rådighed, og man kræver, at de lever op til deres sociale ansvar. Det burde også gælde offentlige virksomheder.

Der er også nogle problemer, når vi stiller krav til de private virksomheder, f.eks. det, at reglerne om at få støtte til arbejdsredskaber eller hjælp til arbejdsredskaber ikke omfatter virksomhedernes mulighed for at leve op til helt elementære krav om sikkerhed, arbejdsmiljøregler osv., osv.

Sådan som det er nu, lever man i en gråzone, og der bliver set igennem fingre med det. Men det er en ubehagelig situation, både for folk i fleksjob og også for de virksomheder, som går

ind i denne ordning, at man ikke har en sikkerhed for, at det kan komme til at foregå på en ordentlig måde.

Når vi snakker om fleksjob, kan jeg altså ikke understrege nok, at kravet om, at man skulle have ret til at optjene dagpenge, er et helt væsentligt krav. Det fører til usikkerhed, og det fører til, at de, der overhovedet kan, ofte vil vælge pension i stedet for fleksjob, fordi der ikke er den tryghed i fleksjobbet, at man er sikret en indkomst, som der er, hvis man får pension.

Jeg hørte, at fru Karen Klint fra Socialdemokratiet var inde på nogle ideer om at lave en særlig ydelse til folk, der ryger ud af fleksjob. De ideer vil vi gerne være med til at se på også.

Så er der nogle ting omkring seniorydelsen, hvor jeg kan huske, at socialministeren i valgkampen sagde, at man burde fjerne 50-års-reglen fra kravet omkring seniorydelsen, men i redegørelsen fastholder man kravet, og det må vist være en smutter.

De handicapkompenserende ydelser forsvinder, når man bliver 67 år. Så bliver man ved et trylleslag rask. Det er sådan, at man har et krav, fra man er 18 år til man er 67 år. Hvis man er under 18 år, er det op til kommunen at afgøre, om man får disse ydelser. Det synes jeg er et problem. Det andet problem er så i den anden ende, nemlig at man ikke beholder retten til de handicapkompenserende ydelser eller hjælpemidler, når man bliver over 67 år. Når man er over 67 år, er man åbenbart ikke mere handicappet, så er man bare gammel. Sådan er virkeligheden jo ikke.

Til allersidst kan jeg tilslutte mig nogle af de ting, som hr. Erik Larsen sagde. Alt det her bygger jo på, at man har tryghed i sin forsørgelse, og derfor kommer vi altså ikke uden om, at vi må have den diskussion om førtidspensionen.

Jeg håber, at socialministeren i sin opsamling vil løfte sløret lidt for, om der kommer en førtidspensionsreform, eller om der ikke kommer en, og lidt mere om, hvad den vil gå ud på. Tak.

Inge Refshauge (DF):

Allerførst vil jeg sige tak til socialministeren for redegørelsen på det handicappolitiske område.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i Dansk Folkeparti ser meget positivt på denne redegørelse, og at vi går ind for ligestilling af handicappede i vort samfund.

Jeg vil så her ikke undlade at sige, at ligestillingen skal være ens over hele landet. Det skal